סמן ימני

גן ליטני

● אין גבול

אם את משה עמירב גרשו מתנועת־החרות בגלל דיעותיו, לשמיר וארנס צריכים להרוס גם את הבית.

עמירב, שחתם השבוע על מודעת יש גבול, יכול היום לחזור הביתה, לליכוד, ועם קצת מזל עוד יתמנה כשר. רק הליכוד יכול!

● רבין אוהב את זה רק בגדול

רבין גילה שגירוש מסיתים בודדים אינו יעיל. אך למי שכבר התעודד מכך שרבין מתנגד לגירושים של בודדים, נכונה אכזבה. באחרונה התגלתה הפקודה של אותו רבין במיבצע דני במילחמת־העצמאות, בזו הלשון:

„1. יש לגרש את תושבי לוד מיד בלי להתחשב בגילם. יש לשלוח אותם לכיוון בית נבאללה. יפתח (חטיבה בפלמ"ח) תקבע את השיטה, ותדווח מיד למיפקדת המיבצע ולמיפקדת חטיבה 8.

„2. לבצע מיד."

על הפקודה חתום אחד „יצחק ר." קצין־המיבצעים של הפלמ"ח.

מסתבר שרבין מאמין רק בגירושים המוניים...

● „והים הוא אותו הים"

אם נאמין, במידה ועדיין אפשר, כי שמיר יודע „שערבים הם ערבים", ונצטרך להסביר את ההתקפלות היונית הברורה שלו מעמדות לאומיות מינימליסטיות, הרי ההסבר היחידי שניתן לחשוב עליו הוא ששמיר מנסה לסובב את כולם. במילים אחרות: להעתיק את הרעיון מאלון ז"ל – לתת תוכנית מדינית פשרנית ומתחסדת, כדי להיראות מתון ונחמד, אבל עם איזה אלמנט חסר, שימנע הסכמה ערבית, ושיציירם כסרבני־השלום בעיני העולם.

אבל שמיר ייכשל כמו אלון, כי „ערבים כמו ערבים" כבר למדו להוציא מאיתנו שטחים תמורת נייר, ו„ערבים כמו ערבים" יודעים לזעוק לעולם ולדרוש לחץ על ישראל להשגת אותו „חסר קטן" להשלמת „השלום".

ו„ערבים כמו ערבים", יודעים שיהודים כמו יהודים מוכנים לוותר עוד קצת, עוד קצת ועוד קצת בשביל נייר של „שלום".

ואני יודע, כמו ששמיר יודע, שגם אם נהיה בגודל של ליכטנשטיין „הים הוא אותו הים".

● רצים למות בכבוד

עורך־הדין יצחק חושן, מועמד ר"ץ למועצת עיריית תל־אביב, הוא יו"ר „האגודה למען הזכות למות בכבוד". וזה משום־מה, כל־כך מתאים להם שם בר"ץ.

אצלנו, בימין, לא כל־כך מתחשק למות, ואפילו בכבוד. אתם הבנתם את זה, שם בר"ץ?

● געגועים

לימים שהשמאל היה תיאורטי כמו יוסי שריד ו־שולמית אלוני, ולא מעשי כמו שמיר ומרידור.

● מחכים לגגות?

הנה פייצל חוסייני נפגש בכלאו עם מתאם־הפעולות־בשטחים, שמואל גורן, וכבר משתחרר ממעצר מינהלי. והנה סעיד כנעאן משכן יוצא בשקט לפגישות עם אנשי־מימשל בכירים בקאהיר. והנה מתבשל לנו כאן תבשיל, ממש מתחת לאף. ורק אל תגידו, אחר־כך, תנועת־הימין, שהייתם מופתעים, שלא ידעתם, ועכשיו הדקה ה־90 וכבר אין מה לעשות.

ישנים – הגיע זמן להתעורר, ואפילו אם הצבעתם ליכוד!

● סלחנות חשודה

ג'ונתן פולארד, שהעביר מידע חיוני להגנתה של מדינה ידידותית, החתומה על מיזכר לשיתוף־פעולה אסטרטגי, נשפט למאסר־עולם.

ואילו אצלנו, על חברות באירגון־טרור ערבי זוכים בתישעה חודשי־מאסר בלבד.

רוני בן־אפרת היתה בקשר שוטף עם צאלח ראפת, ששימש ראש מנגנון הפיגועים של החזית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין בראשות נאיף חוואתמה, והיה מיספר 3 באירגון. בפקודתו הקימה עיתון, שלפי דבריה ראתה בו כלי לשרות מטרות האירגון, ומשימתה היתה „להשריש אותו בקרב המוני 1948..." כמו־כן השתתפה בהקמת אירגוני נוער ונשים של החזית, ולא הסתפקה בכך, אלא גם הסתירה בדירתה את המחבל המבוקש ג'מל זכות, ממנהיגי החזית בעזה.

שופט בית־המישפט העליון, אהרון ברק, ליברל הידוע בפועלו הרב למען זכויות־הפרט, קבע באחד מהדיונים בעניין, שאמנם „על־פי הודעותיהם לא ביקשו המשיבים לפעול פעולה צבאית, אך הם היוו זרוע אזרחית של מנגנון־טרור צבאי, הבא להשמיד את המדינה. התנהגות זו, אם אכן תוכח (ואכן הוכחה) חורגת מכל המקובל ונסבל בחברה דמוקרטית. סובלנות לדיעות חורגות היא עניין אחד, הצטרפות לאירגון־טרור היא עניין אחר..."

על רקע דברים אלה של השופט ברק, תמוהה ביותר העיסקה המפוקפקת שנחתמה עם הטרוריסטים, וחשודה עוד יותר הודעתו של התובע, עוזי חסון: „הסכמנו לעיסקה זו מכיוון שראינו בהודאה של הנאשמים אלמנט של חרטה, ומשום שההודעה מקצרת את ההליכים וחוסכת בזמנו של בית־המישפט, מאחר שהמישפט התארך מעבר לכל פרופורציה. הסכמנו שרוני בן־אפרת תשוחרר מיד בשל הבעיה האנושית הקשה של גידול ילדים. בעבירות אלו יש אמנם אספקט ביטחוני, וקרו כבר מיקרים שנאשמים אחרים, אזרחים ישראליים ויהודיים, עברו עבירות־ריגול, אך כאן מדובר בפעם הראשונה בהצטרפות לאירגון־טרור של יהודים אזרחי־ישראל, ובחציית הקווים הלאומיים. איננו רוצים הפעם למצות את הדין כאשר מדובר בעבירה ראשונה מסוגה."

מוזר, לעיסקה שכזו זכו בעבר רק שטינקרים של השב"כ. ואם כך תנהג התביעה גם כלפי נתבעים אחרים, אז יש לי עצה מועילה לכל אחד: „הודה באשמה", אפילו בלי הבעת „חרטה" מפורשת, הצבע על „התארכות המישפט וביזבוז זמנו של בית־המישפט", הזכר את „ילדיך", הדגש שזו „עבירה ראשונה מסוגה" אצלך, ובקש את עורך־הדין חסון כדי לסגור איתו את עיסקת־הטיעון!

עמירב
הביתה לליכוד!

רבין
רק גירוש המוני

ברק
בעייה אנושית

● הצעה לשינוי ההצבעה בבחירות

בדיקה מקיפה שערך „הארץ" העלתה כי שינוי שיטת־הבחירות לשיטה איזורית־יחסית כלשהי יביא לאותן התוצאות כמו בבחירות האחרונות – הליכוד ראשון, המערך שני וגוש הדתיים שלישי, ובגדול.

השינוי היחידי הוא היעלמות כל סיעות האופוזיציה.

במדינות מסויימות, כרוסיה, זה נקרא „דמוקרטיה עממית", והשאלה היא אם זהו השינוי שהציבור כל־כך רוצה בו.

לי יש הצעה אחרת – הפסיקו להצביע עבור הליכוד והמערך, ואז נשיג את השינוי המיוחל.

אתה הבנת את זה, רייכמן?

● געגועים

לימים היפים, עם ההפגנות היפות, של האנשים היפים, נגד שר־הביטחון הרוצח.

מעניין, למה זה נפסק לכל־כך הרבה זמן?!

● הצעה להומניסטים

קחו 400,000 אוהבי־אדם לכיכר מלכי־ישראל, והפגינו נגד „שר־התחבורה הרוצח"!

תמרורים

הרחף של הרוצח

הוצא להורג ◆ במכת־חשמל של 2000 וולט, שנמשכה 60 שניות, בסטרק, פלורידה, **תיאודור באנדי** (42), 11 שנים אחרי שנידון למוות בכיסא החשמלי על שורת מעשי אונס ורצח ברחבי ארצות־הברית של לפחות 16 צעירות, שבהם הודה (לדעת הרשויות היה מיספר קורבנותיו — 30). באנדי, בשעתו סטודנט יפה־תואר ומצטיין למישפטים, ביצע את מעשיו כשהוא חוטף את קורבנותיו, בעיקר סטודנטיות, בשעות־לילה ממגוריהן או בשעות־יום ממיגרשי־חנייה. בהוראתו הסביר באנדי כי נטייתו לשתייה ולפורנוגראפיה קשה, היא שדחפה אותו למעשיו הנפשעים.

● ● ●

הגיסה של העורך

נפטרה ◆ בתל־אביב, חודש לפני יום־הולדתה ה־78, **חמודה נוסך־מוזס**, מישפטנית ועורכת שבועון הנשים לאשה. מוזס, אלמנתו של ה־פרקליט ראובן מוזס, אחד מארבעת בניו של איל־העיתונות המנוח יהודה

עורכת נוסך־מוזס
מישפט־אישות ומלכת־היופי

מוזס, נולדה בקושטא לאב מישפטן (שהיה היועץ המישפטי של שגרירות רוסיה הצארית בבירה העות'מאנית ולימים שופט־שלום ביפו) ולאם רופאת־עיניים. היא התמחתה במישפטי־אישות, אך שימעה הלך לפניה בעיקר כעורכת (של לאשה, שבמיסגרתו יזמה את תחרות מלכת־היופי בארץ ובמשך שנים מיספר, בימי מילחמת־העולם השנייה, של ידיעות אחרונות, באותם ימים צהרון בן ארבעה עמודים, עת עורכו הקבוע, גיסה נוח מוזס המנוח, שירת בצבא הבריטי).

● ● ●

השופט של הפרס

נפטר ◆ בתל־אביב, בגיל 79, **בנימין יצחק מיכלי**, סופר (עולמם של בני הארץ), מבקר (ליד האוביים) ועורך (של ירחון אגודת־הסופרים, מאזניים). מיכלי, יליד בסרביה, איוור הספר הרומני־רוסי, שנולד כבנימין יצחק דוחובני, היה במולדתו תלמיד־ישיבה ומורה לעברית ובארץ איש הסתדרות העובדים (ארכיון ומוסיאון תנועת־העבודה), יו"ר אגודת־הסופרים וחבר במיספר רב של ועדות־שופטים להענקת פרסים ספרותיים (כין היתר: פרס ישראל, פרס ביאליק, פרס ברנר).

● ● ●

השפם של הצייר

נפטר ◆ בפיגוארס שבצפון־ספרד, אחרי מחלה ממושכת, בגיל 84, **סלוואדור דאלי**, הצייר הסוריאליסטי (שעונים מקופלים על ענפי־עצים), שסימלו המיסחרי היה שפמו הדקיק המשוח בשעווה (שלדעתו שימש כאנטנה לקליטת אנרגיות קוסמיות). דאלי, אמן רב־גוני (שגם כתב ספרים, הפיק סרטים, עיצב תכשיטים ובנה תפאורות), מרד במוסכמות מגיל צעיר (עת, למשל, סירב לגשת לבחינות־הגמר בבית־הספר לאמנות בנימוק שלמוריו אין מספיק כישורים לשפוט את רמת יכולתו), התפרסם בהצהרותיו השערורייתיות, והמגלומאניות („אני, דאלי האלוהי"), בהופעותיו הראוותניות (לפגישה עם עיתונאי אמריקאי הופיע כשעל ראשו נתח בשר־כבש), ובתמורה הנאה שקיבל עבור ציוריו (עבור ציור שנמכר לפני שנה בניו־יורק: 2.2 מיליון דולר).

„יעצתי לשימעון..."

(המשך מעמוד 39)

בכלל לא מתעורר לפני 12.00. הוד־לטתי להגיש את השיר ביום החמישי בלילה, ברכה ה־90, וביקשתי מישהו שייגש על הבוקר.

אני לא מאוכזב שלא כבשתי את הפיסגה בבום. מה ייצא לי אם אכנס למשברים? אבל, ברוך השם, זאת הרלכת להיות השנה שלי, בעזרת־השם. אני אחרי תקליט חמישי — וזה אומר חמסה — ואני הולך להעלות מופע־יחיד.

● אמונות טפלות: „אמונה שלא אגלה אותה..."

כן, יש לי אמונה שלא אגלה אותה. זאת אמונה של שנים. זה מה שאני עושה לפני ואחרי הופעה. אם אגלה יותר — זאת כבר לא אמונה.

● כסף: „אלוהים שלח לי להיות מיליונר..."

יש לי בית משלי ומכונית משלי. אשתי לא עובדת, ויש לנו שלושה ילדים באהבה. אני לא עשיר ולא עני.

אני גר בפתחתיקווה — זה ברזיק בין תל־אביב לבין ראש־העין... זאת עיר טובה לגידול ילדים.

עכשיו אני נזכר — כשהייתי בקנדה, ב־1973, עם ע'נבל, הזמינו את הלהקה האנשים שתרמו את בלומפילד. לאנשים האלה היו שתי בנות. אחרי שבוע הגיעה האמא שלהן למלווה של הלהקה ואמרה לה: „הבנות שלי יתחתנו רק עם יהודי! אני רוצה שניסים יתחתן עם הגרולה. נסדר לו חוזה מיליון — הוא יהיה חצי שנה בארץ, חצי שנה פה..."

אני זוכר שהיא נתנה לי מין תיק

גרמה עם בני צדוק
דם אצל האמא

כזה. אז בארץ, מי הלך עם תיק כזה? רק הומואים!

שלוש פעמים חזר על עצמו סיפור דומה. אני מאמין שאלוהים שלח לי שלוש פעמים להיות מיליונר.

כיום אני מרגיש נהדר: כל מה שיש לי זה בזכות עצמי.

● שוש: „הטרדות טלפוניות ב־2 בבוקר!"

דיברתי אותה בחדרה. זה היה באיזו מסיבה, ב־1977.

ב־1980 התחתנו במלון היאט. הזמנו 900 אנשים — הגיעו 1500. איזו טיפשות! שנתיים עבדתי רק כדי לשלם את החובות על החתונה!